

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: P. Š.

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství, IČ 72080043**
Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. srpna 2017, č.j. 35507/17/5100-41453-711866,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání do rozhodnutí Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj ze dne 13. 2. 2017, č.j. 232985/16/2701-80541-602902, o výši hotových výdajů podle ust. § 182 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a dané rozhodnutí potvrdil.

I. Obsah žalobních bodů

2. Žalobce se domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí, neboť měl za to, že žalovaný nepřihlédl k argumentaci žalobce a jeho odvolání tak nedůvodně zamítl.
3. K věci uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrzuje rozhodnutí Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj č.j. 232985/16/2701-80541-602902 ze dne 13. 2. 2017. To ale neexistuje. Existuje rozhodnutí Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj č.j. 232985/17/2701-80541-602902 ze dne 13. 2. 2017.
4. Dále vyslovil přesvědčení, že exekuční náklady má hradit správce daně, protože dle názoru žalobce byla daňová exekuce provedena nezákonně.
5. Žalovaný se, jak žalobce dále uvedl, nevypořádal řádně se všemi námitkami uvedenými v odvolání. Např. v bodě 18 napadeného rozhodnutí tvrdí, že „...rozhodnutí o stanovení výše hotových výdajů není odvislé od pravomocného skončení řízení o odvolání v rámci řízení zajišťovacího..... k předmětným vozidlům správce daně zástavní právo nikdy nezřizoval, načež nemohlo být podáno ani odvolání, a proto je tvrzená vazba na zajišťovací řízení zcela absurdní“ – to je v přímém rozporu např. s potvrzením o zápisu zástavního práva do Rejstříku zástav ze dne 25. 5. 2016, které správce daně eviduje pod č.j. 1146460 (MAZDA) a rozhodnutím č.j. 424819/13/2701-25200-608353 ze dne 11. 4. 2013 (přívěs).
6. Správce daně dle názoru žalobce zcela účelově uvádí nepravdivé informace a činí tak řízení nepřezkoumatelným a nezákonným. Jednání správce daně i žalovaného tak vykazuje znaky šikanózního postupu proti žalobci i za cenu zatajování prokazatelných skutečností a napadání žalobce pro absurdnost jeho řádně doložených a prokázaných tvrzení. Žalobce se právem domnívá, že právě napadaná vazba na protizákonnost jednání správce daně v rámci řízení zajišťovacího, ale i nalézacího, je pro rozhodnutí zcela klíčová. Dokonce tak klíčová, že došlo k prekluzi práva vybrat daň, když všechna zástavní práva jsou ze zákona neplatná a tedy daňový nedoplatek, pokud vůbec existuje (porušení zákona při vyměření samotného nedoplatku atp.), není zajištěn jakýmkoli zástavním právem a tím k prekluzi bezpochyby došlo. Navíc tato argumentace a předložený důkazní materiál nebyl nikdy podroben soudnímu přezkumu, i když jsou ke zdejšímu soudu postupně podávány příslušné žaloby.
7. Prekluze práva, která byla namítána, a prošla soudním přezkumem, byla založena na zcela jiném skutkovém tvrzení (spor o posečkání daně), což správce daně i žalovaný ví. Není tedy namístě odvolávat se na překážku dle § 121 odst. 2 daňového řádu.
8. V dalším se žalobce odkázal na skutečnosti a důvody popsané v odvolání.
9. Dále žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí směřuje proti majetku ve společném jmění manželů žalobce (s paní R. Š.) a jsou vůči příjemci účinné okamžikem jeho oznámení.
10. K samotnému skutkovému stavu žalobce uvedl, že správce daně zřídil k nemovitostem ve společném jmění manželů žalobce zástavní právo rozhodnutími č.j. 422352/13/2701-25200-608353, č.j. 422395/13/2701-25200-608353, č.j. 422397/13/2701-25200-608353 ze dne 2. 4. 2013 a č.j. 384934/14/2701-25200-608353 ze dne 12. 3. 2014. Všechna rozhodnutí o zřízení zástavního práva na majetek ve společném jmění manželů byla R. Š. doručena až 4. 11. 2016, tedy v době, kdy řízení správce daně bylo ve fázi vymáhací. Do 4. 11. 2016 tato rozhodnutí nebyla proti R. Š. účinná, byť postihovala její majetek, a nemohla být posléze ani v právní moci. Správce daně postihl zástavním právem i podíl R. Š. na společném majetku manželů, aniž ji umožnil řádně argumentovat, bránit se a zvrátit tato

jeho rozhodnutí, buď v rámci vyměřovacího řízení nebo v rámci přezkumu postupu správce daně ve správním soudnictví. Správce daně záměrně nebo svou nedbalostí nedoručil napadené rozhodnutí žalobci v dubnu 2013, ale až v listopadu 2016, tedy ve fázi, kdy je movitý i nemovitý majetek náležící do společného jmění manželů žalobce zpeněžován v rámci daňové exekuce. Správce daně tak hrubě procesně pochybil a jednal v rozporu se zákonem.

11. Dále žalobce uvedl, že žalovaný tvrdí, že ... „řízení při placení daní je již ve fázi exekuční, kde je správce daně vázán exekučním titulem, kterým je ve smyslu ust. §176 odst. 1 daňového řádu výkaz nedoplatků sestavený z údajů evidence daní a který prokazuje existenci vykonatelného nedoplatku a správci daně již nepřísluší přezkoumávat, zda je či není plnění titulem uloženým po právu, či zda předcházející řízení bylo stíženo vadami, které by mohly ovlivnit správnost titulu“. Dle názoru žalobce není možné přičíst k jeho tíži, ale ani k tíži jeho manželky, že až nyní upozorňují na protiprávní jednání správce daně a využívají svého ústavou a zákonem jim daného práva chránit svůj majetek. Správce daně má kdykoli v průběhu řízení z úřední povinnosti postupovat dle § 121, odst. 1 a násl., daňového řádu a přezkoumat nezákonná rozhodnutí. Žalobce přitom odkázal na rozhodnutí č. 2787 Nejvyššího správního soudu. Nesouhlasil s názorem žalovaného, že nyní jsou již daňové povinnosti nepřezkoumatelné. Žalovaný totiž zapomíná, že hrubou procesní chybou správce daně se stalo to, že R. Š. nemohla brojit proti nezákonnému postupu správce daně dříve, tedy ještě v dubnu 2013. Správce daně tak učinil napadené rozhodnutí i celé daňové řízení zmatečným, nesmyslným a neurčitým, protizákonným, trpícím zásadními vadami, které jej činí nicotným (ÚS 1463/09 ze dne 15. 11. 2010, ÚS 1611/07 a další). Ve správním soudnictví nebyla nikdy projednávána protizákonnost postupu správce daně, čímž jejímu projednání nic nebrání.
12. Dle názoru žalobce jsou napadená rozhodnutí nezákonná, protože neobsahují zákonem stanovené náležitosti, obsahují ceny nemovitého majetku zpracované znalci jmenovanými v rozporu se zákonem, navazují na nezákonný exekuční titul a níže uvedené nezákonné jednání správce daně. Napadená rozhodnutí jsou nezákonná, neplatná, nicotná a je třeba na ně nahlížet tak jako by neexistovala. Zůstatky nedoplatků na daních vycházejí z nezákonného jednání správce daně a jeho nezákonných dodatečných platebních výměrů za rok 2003 a 2004 a následujících výměrů nedoplatků daňových povinností.
13. V další části žaloby žalobce podrobně rozebral proces daňové kontroly a následně i proces vyměření daně za zdaňovací období roku 2003 u žalobce, s nepochybným závěrem, že správce daně nezachoval poměr rozdělení příjmů a výdajů na spolupracující osobu v maximální výši, a dle jejího názoru svévolně určil částku rozdílu na 539 860 Kč namísto 540 000 Kč. Dále přesným výpočtem argumentoval, že považuje za zřejmé, že podíl výdajů nečiní 13,36 %, ale 13,36332 % a rozdíl mezi příjmy a výdaji by činil maximální možnou hranici, tedy 540 000 Kč. Měl za to, že správce daně na základě protizákonného výpočtů vydal dodatečný platební výměr na rok 2003 na částku 1 042 491 Kč. Doměřená částka přitom měla činit 1 042 427 Kč. Dodatečný platební výměr měl být na částku nižší, čímž došlo k porušení práv daňového subjektu.
14. Dále se žalobce vyjádřil ke zdaňovacímu období roku 2004. Popsal průběh daňové kontroly a zdůraznil, že správce daně nezachoval poměr rozdělení příjmů a výdajů na spolupracující osobu v maximální výši, kdy jej omezovala pouze limitní částka 540 000 Kč. Správce daně svévolně určil částku rozdílu na 538 669 Kč. Považoval za zřejmé, že

podíl výdajů nečinil 2,97 %, ale 2, 97733 5 %, čímž by respektoval rozhodnutí daňového subjektu a rozdíl mezi příjmy a výdaji by činil maximální možnou hranici, tedy 540 000 Kč. Vyslovil přesvědčení, že správce daně vyměřil daň za předmětná zdaňovací období ve výši 5 522 848 Kč v rozporu se zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a ustálenou judikaturou, neboť daň měla být vyměřena v nižší částce.

15. Žalobce zdůraznil, že z logiky věci dle jeho názoru plyne, že předmětné platební výměry jsou nezákonné, neplatné a nicotné, a proto všechny na ně navazující výměry na daň i její příslušenství jsou rovněž nezákonné, neplatné a nicotné a je třeba na ně nahlížet, jako by neexistovaly.
16. Dále uvedl, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná, protože správce daně nevedl řádně správu daně a není tedy prokazatelné, v jaké výši a zda vůbec existuje daňový nedoplatek. Vyslovil přesvědčení, že správce daně měl z moci úřední dle § 64 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“) vrátit přeplatky na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků daňovému subjektu nebo převést na nedoplatek na dani, pokud ke dni vrácení přeplatku takový nedoplatek existoval a to v termínu dle platného zákona. Správce daně minimálně v případě vrácení přeplatku za rok 2008 nepostupoval v souladu se zákonem a přeplatky začal řešit až na základě žádosti daňového subjektu, a to až 4. 3. 2009. Správce daně tak v rozporu se zákonem navyšoval penále a úrok z prodlení z nedoplatku daně, když ten měl být od dubna 2008 postupně umořován. Správce daně dle názoru žalobce nepostupoval v souladu se zákonem, když zpětně z úřední povinnosti nezrušil a neopravil všechna dotčená rozhodnutí a výměry, které by reflektovaly převod přeplatků na nedoplatek na dani, pokud vůbec existoval. Minimálně tedy od 21. 3. 2008 jsou všechna dotčená rozhodnutí a výměry související s daní z příjmů fyzických osob, včetně příslušenství, nezákonné, neplatné, nicotné a je třeba na ně nahlížet, jako by neexistovaly. Rovněž tak dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty ze dne 29. 9. 2008 vydaný na částku 812 646 Kč je naprosto shodný s výměrem ze dne 3. 5. 2007. Je nezákonný, neplatný, nicotný je třeba na něj nahlížet tak, jako by neexistoval.
17. Závěrem žalobce uvedl, než dle jeho názoru „neexistuje zástavní právo a tím doba pro doměření a vymáhání evidovaného daňového nedoplatku uvedeného v napadeném rozhodnutí i ostatních rozhodnutích správce daně uplynula (nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 161/07, ÚS 2082)“.

2) Vyjádření žalovaného

18. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a uvedl, že žalobce zřejmě nepochopil či nechce chápat, že skutečnosti, důkazy a námitky, které směřují zejména do nalézacího řízení, musí být uplatněny právě tehdy. V dalších řízeních pro jejich uplatnění jednak není prostor a jednak by tím docházelo k prodlužování řízení donekonečna. Ve věci již bylo pravomocně rozhodnuto, a to jak v rámci rozhodování veřejné správy, tak případně i v rámci následného soudního přezkumu, nelze proto již vést ve věci samé řízení.
19. K námitce, dle níž došlo ke zřejmé chybě v psaní, když v předvýrokové části a ve výroku u žalobcem napadeného rozhodnutí bylo omylem uvedeno nesprávné číslo jednací odvoláním napadeného rozhodnutí, žalovaný uvedl, že toto pochybení nezpůsobuje

nezákonnost. Žalovaný v souladu s ust. § 142 daňového řádu tuto vadu napravit vydáním rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností. Navíc z odůvodnění inkriminovaného rozhodnutí je nepochybné, že zde došlo k pouhé chybě v psaní, neboť v celém textu je již číslo jednací uváděno správně a tato skutečnost plyne i z kontextu odůvodnění.

20. Dále žalovaný k námitce, že exekuční náklady má hradit správce daně, jelikož daňová exekuce byla provedena nezákonně, uvedl, že tato námitka je příliš obecná na to, aby se stala předmětem přezkumu a toto tvrzení nebylo podpořeno relevantní argumentací.
21. Žalovaný rovněž konstatoval, že již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí o stanovení výše hotových výdajů je úkonem v rámci řízení exekučního a nikoliv k řízení zajišťovacího. K žalobcem rozporovanému nezřízení zástavního práva k uskladněným vozidlům, které navíc bylo zapsáno do Rejstříku zástav, žalovaný uvedl, že tuto skutečnost přehlédl, nicméně se jednalo pouze o doplňkovou argumentaci nemající vliv na řádné vypořádání námítky, natož na zákonnost celého rozhodnutí, či změnu jeho výroku.

3) Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem v souladu s ust. § 51 dané právní úpravy souhlas a usoudil následovně.
23. Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že Finanční úřad pro Královéhradecký kraj vydal dne 27. 5. 2016 exekuční příkaz na prodej movitých věcí, který byl doručen žalobci dne 17. 6. 2016 a dne 27. 9. 2016 manželce žalobce, paní R. Š. Soupis movitých věcí byl uskutečněn dne 27. 5. 2016 a o tomto úkonu byl pořízen protokol o soupisu movitých věcí, který byl doručen spolu s exekučním příkazem. Sepsané movité věci (jednalo se o 2 automobily a přívěs) byly v souladu s § 207 odst. 1 daňového řádu přemístěny odtahovou službou do areálu Správy státních hmotných rezerv v Bohuslavicích nad Metují. Zde byly uvedené automobily uskladněny do 18. 10. 2016, a v tento den byly vyskladněny a prodány v dražbě. Ve vazbě na tyto úkony pak správce daně rozhodnutím ze dne 13. 2. 2017 stanovil žalobci k náhradě hotové výdaje v souladu s ust. § 182 odst. 5 daňového řádu, a to ve výši 12 219 Kč, přičemž částka 10 769 Kč představovala úhradu za odtah všech movitých věcí na místo uskladnění a částka 1 450 Kč představovala úhradu ceny za skladování a služby s ním spojené za celkovou dobu uskladnění v délce 145 dní. Cena za uskladnění a služby činila 0,50 Kč za každý obsazený m² podlahové plochy skladu za den. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 14. 2. 2017. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný shora uvedeným napadeným rozhodnutím.
24. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí o stanovení výše hotových výdajů není odvislé od pravomocného skončení řízení o odvolání v rámci řízení zajišťovacího, které je, stejně jako řízení exekuční, samostatným podtypem daňového řízení. Odkázal přitom na ust. § 134 odst. 3 písm. b) daňového řádu. Rozhodnutí o stanovení výše hotových výdajů je úkonem v rámci řízení exekučního a nikoliv řízení zajišťovacího. Mimo jiné k předmětným vozidlům správce daně zástavní právo nikdy nezřizoval, takže nemohlo být podáno ani odvolání, a proto je tvrzená vazba na zajišťovací řízení zcela absurdní.

25. Dále žalovaný uvedl, že odklad daňové exekuce s tím související důvody jsou upraveny v § 181 odst. 1 daňového řádu, a nikoliv v jeho odstavci druhém. Co se týče důvodů uvedených v odstavci druhém, tak skutkový stav nelze podřadit pod důvod uvedený pod písmenem a) či e) ani žádný jiný, jelikož ani jedna ze situací nenastala. Pokud je žalobce přesvědčen o opaku, je třeba, aby své tvrzení podpořil i relevantními argumenty či důkazy. K odložení daňové exekuce žalovaný uvedl, že odložit lze pouze daňovou exekuci, která je nařízena a dosud nedošlo k jejímu provedení. V daném případě však již k jejímu provedení došlo, a proto není aplikace tohoto institutu, co možná.
26. Žalovaný rovněž konstatoval, že výkaz nedoplatků, který byl exekučním titulem pro daňovou exekuci, byl prakticky celý tvořen nedoplatky stanovenými platebním výměrem ze dne 2. 4. 2013, proti němuž bylo podáno odvolání, které bylo zamítnuto dne 15. 11. 2013 a následně krajský soud žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl. Stejně tak byla zamítnuta i kasační stížnost žalobce a následná ústavní stížnost pak byla odmítnuta. Prekluze práva vybrat daň byla namítána jak v rámci odvolání, tak i v rámci soudního řízení, případně přezkumu Ústavním soudem, avšak bezúspěšně. Je proto evidentní, že k prekluzi práva vybrat daň nedošlo.
27. Dále bylo žalovaným konstatováno, že exekuční příkaz byl doručen jak žalobci, tak i jeho manželce, a proto správce daně neshledal exekuční příkaz nezákonným, či dokonce nicotným. Ohledně námítky vzniku zástavních práv žalovaný uvedl, že zástavní práva byla zřízena plně v souladu se zákonem, o čemž svědčí i fakt, že proti daným rozhodnutím byla podána odvolání, která byla žalovaným zamítnuta.
28. K otázce doručování pak žalovaný uvedl, že exekuční příkaz na prodej movitých věcí se doručuje dlužníkovi, případně jeho manželovi, při zahájení soupisu movitých věcí, není-li dlužník na místě soupisu movitých věcí přítomen, doručí se mu exekuční příkaz až spolu s protokolem o soupisu movitých věcí. Daňový exekutor tedy k soupisu movitých věcí přistupuje dříve, než exekuční příkaz nabytí právní moci. Tato úprava má za cíl minimalizovat možnost zmaření účelu exekuce, což by ohrozilo v situaci, za níž by byl dlužníkovi, popřípadě jeho manželovi, nejprve doručen exekuční příkaz a teprve posléze by až došlo k soupisu movitých věcí. Vzhledem k tomu, že zákaz dispozic s věcí nastává až jejím pojetím do soupisu movitých věcí, měl by dlužník dostatečný časový prostor k tomu, aby se svých movitých věcí zbavil. Správci daně by pak zůstala pouze možnost bránit se odpůrcí žalobou. Doručení exekučního příkazu na prodej movitých věcí představuje tedy spíše s ohledem na vysokou prioritu zamezení možnosti zmaření exekuce informativní sdělení, proti němuž se sice nelze odvolat, nicméně případná správná žaloba je i nadále přípustná.
29. Pokud žalobce tvrdil, že správce daně mohl zajistit odtah vozidel s menšími náklady, bylo dle žalovaného třeba, aby žalobce explicitně uvedl levnější varianty. Následné zkoumání potencionálního poškození majetkové sféry žalobce je ve světle uvedeného dle žalovaného bezpředmětné.
30. Shora vzpomínané nastalé skutkové okolnosti a následný postup správce daně a žalovaného v tomto daňovém řízení posuzoval krajský soud z pohledu jednotlivých ustanovení daňového řádu, konkrétně jeho ust. § 182. Vyplývá z něho, že exekuční náklady je povinen hradit dlužník, pokud daňová exekuce nebyla provedena neoprávněně. Tyto náklady spočívají v náhradě nákladů za nařízení daňové exekuce, v náhradě nákladů za výkon prodeje a v náhradě hotových výdajů vzniklých při provádění

daňové exekuce. Dále z odst. 4 uvedené právní úpravy vyplývá, že výši exekučních nákladů stanoví správce daně exekučním příkazem nebo samostatným rozhodnutím, proti němuž se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení. Výši hotových výdajů stanoví správce daně vždy samostatným rozhodnutím. Takto stanovenou výši je dlužník povinen uhradit do 15 dnů ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Náhradu hotových výdajů, které souvisí s výkonem prodeje, hradí dlužník, i když k dražbě nebo zpeněžení předmětu daňové exekuce nedošlo. Exekuční náklady se evidují na osobním daňovém účtu dlužníka a vymáhají se současně s nedoplatkem.

31. Krajský soud prvotně k podané žalobě konstatuje, že její obsah je velkou částí zaměřen na otázky, které se přezkumu rozhodnutí o výši hotových výdajů dle ust. § 182 odst. 5 daňového řádu, vůbec nedotýkají. Žalobce totiž v této části žaloby upozorňuje na skutečnost, že správce daně zcela účelově uvádí nepravdivé informace a činí tak řízení nepřezkoumatelným a nezákonným. Jednání správce daně i žalovaného tak vykazuje znaky šikanózního postupu proti žalobci i za cenu zatajování prokazatelných skutečností a napadání žalobce pro absurdnost jeho řádně doložených a prokázaných tvrzení. Žalobce vyslovil přesvědčení, že právě napadaná vazba na protizákonnost jednání správce daně v rámci řízení zajišťovacího, ale i nalézacího, je pro rozhodnutí zcela klíčová. Dokonce tak klíčová, že došlo k prekluzi práva vybrat daň, když všechna zástavní práva jsou ze zákona neplatná a tedy daňový nedoplatek, pokud vůbec existuje (porušení zákona při vyměření samotného nedoplatku atp.), není zajištěn jakýmkoli zástavním právem a tím k prekluzi bezpochyby došlo. Navíc tato argumentace a předložený důkazní materiál nebyl nikdy podroben soudnímu přezkumu, i když jsou ke zdejšímu soudu postupně podávány příslušné žaloby. Prekluze práva, která byla namítána, a prošla soudním přezkumem, byla založena na zcela jiném skutkovém tvrzení (spor o posečkáni daně), což správce daně i žalovaný ví. Není tedy namístě odvolávat se na překážku dle § 121 odst. 2 daňového řádu. Dále žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí směřuje proti majetku ve společném jmění manželů žalobce (s paní R. Š.) a jsou vůči příjemci účinné okamžikem jeho oznámení.
32. Za nedůvodnou musel krajský soud označit žalobní námitku zdůrazňující nezákonnost, neplatnost a nicotnost dodatečných platebních výměrů vydaných za zdaňovací období roku 2003 a 2004 na žalobce. K dané otázce je především nutné ve shodě s názorem žalovaného zdůraznit, že v této fázi řízení, tedy ve fázi rozhodování o výši hotových výdajů podle ust. § 182 odst. 5, již není dán zákonný prostor pro zpochybňování jednotlivých kroků správce daně v nalézacím řízení, neboť již nelze zasahovat do vyměřovacího řízení o stanovení daňové povinnosti, které je v této fázi již pravomocně ukončeno.
33. K námitce, dle níž doba pro doměření a vymáhání daňového nedoplatku již ve smyslu ust. § 160 odst. 1 daňového řádu uplynula, krajský soud konstatuje, že nejstarší nedoplatek na dani byl splatný ke dni 31. 3. 2008, takže šestiletá lhůta pro placení daně by uplynula dle ust. § 160 odst. 1 daňového řádu k datu 31. 3. 2014. Jak plyne ze shora uvedeného, běh lhůty pro placení daně byl však přerušen ve smyslu ust. § 160 odst. 3 písm. b) dne 2. 4. 2013 zřízením zástavního práva. K následnému přerušení pak došlo k datu 4. 7. 2016 a to zahájením exekučního řízení. Lze tedy konstatovat, že lhůta pro placení daně uplyne ve smyslu ust. § 160 odst. 2 a 3 daňového řádu k datu 4. 7. 2022.
34. Krajský soud neshledal ani nezákonnost napadeného rozhodnutí, která měla dle žalobce spočívat v nepřesném označení prvoinstančního rozhodnutí. Z výrokové a předvýrokové

části napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se při označení prvoinstančního rozhodnutí dopustil zřejmé chyby v psaní, kterou, jak vyplývá z jeho vyjádření k žalobě, následně napravil vydáním rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností. Tomuto postupu nelze nic vytýkat. Navíc z odůvodnění napadeného rozhodnutí nepochybně vyplývá, jaké rozhodnutí žalovaný v odvolacím řízení přezkoumával. Nelze rovněž přisvědčit názoru žalobce, že náklady řízení měl v daném případě hradit správce daně, neboť daňová exekuce byla provedena nezákonně. Takto vyslovený názor nepodpořil žalobce žádnými relevantními důkazy.

35. Lze tak shrnout, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí v souladu se zákonem a v jeho odůvodnění se dostatečně vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Tento závěr nemůže být vyvrácen ani námitkou žalobce upozorňující na nepřesnost ve vyjádření žalovaného dotýkající se určité fáze daňového řízení. Napadené rozhodnutí a rovněž tak i rozhodnutí provinční obsahují zákonem stanovené náležitosti.
36. Krajský soud z výše uvedených důvodů proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
37. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplynulo, že by žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. června 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu